

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

Esther Vera

Periodista

Variacions discordants

Immersos en la incertesa de la situació econòmica i política es fa difícil fer un dibuix aproximatiu del que ens està passant. Potser estem vivint una mala adaptació de les variacions Goldberg. La història es repeteix en els cicles de l'economia capitalista com la peça encarregada pel comte Von Keyserlingk a Bach per tal que el seu clavicordista l'entregués durant les llargues nits d'insomni. Aquesta crisi també sembla un tema únic amb múltiples variacions cícliques. El diner fàcil alimentat pel palanquejament inunda el sistema financer de productes innovadors, que deriven en una eufòria que reemplaça l'anàlisi. El mateix Alan Greenspan, que hem vist passar de guru a presumpte culpable del cafarnaüm, parlava d'exuberància financera fa pocs anys, incapaç de prendre la mesura del que estava afavorint la manca de supervisió i de límits.

A L'ESPERA D'UNA NACIONALITZACIÓ o d'una recuperació dels bancs, assistim a la fractura de la confiança dels que es presten entre ells i d'aquests amb ciutadans i empreses. Vist que la confiança en el futur és bàsica per al mercat financer, si aquesta es perd, el mercat es col·lapsa. I amb el mercat financer, empreses i particulars. Ningú no pot dir que aquesta és una crisi espanyola, però a Espanya i a Catalunya hi ha una crisi afegida de model econòmic. L'eufòria del mercat immobiliari ha desaparegut i amb ella una part important de l'economia s'ha esfumat i difícilment reapareixerà amb la mateixa proporció.

DAVANT D'AQUESTA CRISI DE GRAN MAGNITUD, què estan fent polítics i mandarins? Hauríem d'estar centrats en el canvi de model econòmic i obsessionats en el debat públic sobre els mètodes per fer-ho. Centrats en la reforma de l'ensenyament i apuntant amb el dit aquells que es resisteixen a cedir els seus privilegis i les temptacions corporatives. Res més lluny de la realitat. Si el debat públic es mesura en hores d'emissió i portades de diari, el nostre interès passa per altres eixos. Per la corrupció política del PP a Madrid i València, l'intent de desprestigi d'un jutge d'ego hiperbò-

“Tots els polítics europeus miren cap als EUA no només per agafar-se a la corda de la recuperació econòmica sinó per inspirar-se en el model polític amb què Obama ha arribat a la Casa Blanca”

CARLOTA BOADA

lic, la mudança del PNB per la necessitat del PSOE de demostrar patriotisme espanyol i una gossera faraònica que entreté la capital del país. La crisi de confiança econòmica pot esdevenir també política. Tots els governs europeus temen els efectes de la crisi i la majoria de líders són al llindar del precipici. Brown ha passat de ser considerat Flash Gordon a donar-se per segura la seva derrota electoral. Nicolas Sarkozy afronta la davallada de la seva popularitat abaixant el nivell d'autoritarisme en la seva relació amb els sindicats, Angela Merkel ha viscut una crisi de govern amb el relleu del seu ministre d'Economia. I Zapatero? Ha perdut la bona estrella i haurà de demostrar si li queda alguna dosi de l'olfacte polític que fins ara li havia permès navegar, renovant un govern amb un equip més sòlid i que inspire confiança. Sense el PNB per aprovar els pressupostos, ZP haurà de multiplicar els seus encants amb CiU, que no és clar que estigui disposada a deixar-se seduir per salvar el finançament quan ja veu el final de la legislatura a prop a Catalunya.

TOTS ELS POLÍTIQS EUROPEUS MIREN cap als EUA no només per agafar-se a la corda de la recuperació econòmica sinó per inspirar-se en el model polític amb què Obama ha arribat a la Casa Blanca. Es tracta d'una altra manera de fer política que coincidirà amb la correcció del model financer. Obama va arribar a la presidència amb una campanya neta, des de la perifèria de la maquinària del partit, amb un llenguatge compromès i evocador, amb contenció en les actituds i les paraules. En les primeres setmanes està complint el seu programa: la llei que combatrà la discriminació salarial, l'aixecament del veto del finançament públic a la investigació amb cèl·lules mare, fer *resset* a la política exterior. El seu govern és bipartit, amb personalitats competents i amb personalitat, la qual cosa no significa que els republicans tinguin cap intenció de deixar de fer una oposició implacable. La nostra política té dues opcions: quedar-se al *callejón del gato* o obrir llistes, fer circumscripcions uninominals, retre comptes, alliberar idees.

La cançó del trampós

Matthew Tree

Escriptor

Per bé que jo i un amic meu anglès -que se sent tan a casa a la capital del Maresme com jo a la del Barcelonès- mai no hem parlat gaire d'Euskadi, un país que no hem visitat i on no

tenim ni amics, l'exclusió de les recents eleccions basques de l'opció política preferida d'uns 100.000 ciutadans ens ha provocat exactament el mateix grau d'indignació. Al cap i a la fi, ni tan sols la cap de govern més autocràtica de la nació on vam néixer, la Margaret Thatcher -com que hauria anat en contra del que quedava dels seus principis democràtics-, mai no va provar de prohibir el Sinn Féin, la veu po-

lítica oficial de l'Exèrcit Republicà Irlandès, que va matar poc menys de 1.800 persones arreu del Regne i del so de les bombes del qual a Londres, als anys 70, jo encara em recordo amb nitidesa. Com carai pot ser, doncs -ens vam preguntar, jo i l'amic-, que un dels governs espanyols més aparentment liberals de tots els temps no ha tingut cap mena d'escrip a l'hora de suprimir nous partits polítics bas-

cos, des de HB fins a D3M, tot acusant-los de certes complicitats amb una altra organització armada (unes complicitats nímies, per cert, al costat del compromís declarat del Sinn Féin amb l'IRA)? Amb el resultat que actualment el sector unionista d'Euskal Herria té dos escons més al Parlament basc amb uns 2.000 vots menys que fa quatre anys. Aviam. En el futbol, diu una dita anglesa, si els de

l'altre equip estan guanyant, no pots pas demanar a l'àrbitre que mogui els pals de la seva porteria de manera que et sigui més fàcil marcar. Deu ser per això que als polítics centralistes els abelleix tant recordar a tothom tostamps -cada vegada que es reclamen seleccions nacionals catalanes i basques, per exemple- que barrejar l'esport amb la política és la més gran de les ximpleries.

EN DIRECTE

Un gran canvi?

Jordi Armadans

Polítològ i director de la Fundació per la Pau

Més enllà del que suposaria un lehendakari del PSE amb suport del PP (i gràcies, no ho oblidem, a l'estratègia de la il·legalització), hi ha un altre canvi en els resultats electorals tot i ser poc destacat. De fet, la nit electoral les televisions van passar resums de les rodes de premsa de PNB, PSE, PP i UPyD. Algun despistat devia anar al llit pensant que el partit de Rosa Díez era el quart... però no, la quarta força va ser Aralar que, respecte al 2005, doblava vots i quadruplicava escons. Des de mitjans dels anys 80, l'esquerra abertzale ha anat patint un degoteig de baixes que, discretament, s'apartaven de l'àmbit polític. Tendència que es trenca quan ETA fa pública la ruptura de la treva l'any 2000: un grup de militants de HB se'n van però creen un nou partit, Aralar. Així, naixia una proposta també rupturista (nacionalment i socialment) però que s'autodefinia de la tutela armada i apostava per una opció civil i política. Tota una novetat. Entre la negociació política amb ETA i la repressió policial absoluta, hi ha molts camins per avançar cap a una superació de la violència al País Basc. Però, probablement, una de les més sòlides és l'emergència d'una esquerra abertzale que pensa per ella mateixa, que no calla davant la violència i que no espera les directrius etarres. I que, a sobre, va guanyant suport social i electoral. Ben segur que Aralar està cridat a jugar un paper molt més rellevant del que sembla en els propers 4 anys.